

4 листопада 2011 року

Мені ніколи не вистачає часу на себе. І це, мабуть, добре. Бо час на себе я зазвичай витрачаю на те, щоби поскаржитися на гірку долю або залишити кілька наївних зворушливих моментів у стилі «надягнула рожеві окуляри, в них так класно». Але, зрештою, це мое життя. І воно проходить повз мене, бо я навіть не беру хоча б маленької перерви, щоби зафіксувати, що зі мною відбувається. Натомість живу спогадами. Тому що теперішнє особливо не тішить. А повертатися та годувати себе ностальгією – що може приносити більше задоволення? Та, зрештою, менше патетики. Хоча куди там без неї. Це ж я – наївне патетичне дівча, яке шалено любить усе затишне, тепле та кольорове. Дівча, готове вішатися на шию і боготворити кожного, хто зробить їй комплімент чи хоча би просто схвально поплескає по плечу. Дівча, загублене цілковито.

Йду вулицею і дихаю ніжним осіннім вечором. В улюбленій кав'ярні на Ярославовому Валі довга вервечка людей чекає в черзі на порцію французьких смаколиків. Люди сміються, відщипують круасани, п'ють какао. У них там тепло. Переді мною вулицею чимчикує чоловік із двома маленькими донечками. Одна несе скрипку та сперечається про щось із сестрою. Батько менторським тоном зупиняє сварку.

Він, такий собі непоказний худенький мужчина, сти-скає у руках два портфелики. Я ніколи не виділила б його із натовпу, якби не ці дивовижні діти. Заходять у дитячу музичну школу. Звідти лунає музика, горить світло. Думаю, там, усередині, повинно бути душевно і тепло. Хлопчина із плеєром голосно співає, проходячи повз. Перехожі осудливо озираються, я всміхаюся його доброму настрою.

Спускаюся біля Оперного. Місто горить вогнями. Кав'ярні, квартири, театри – всюди снують люди. Не поодинці – разом. Я іду із пластиковим стаканчиком кави і кажу собі, що щаслива. А потім запитую в себе: про що взагалі йдеться? Про те, що я збоку спостерігаю за щастям інших? Аналізую, що мене так потішило у побаченому за вечір. Якщо спростити, то тепло кав'ярень, групки людей і музика. Звести все до купи – соціум. Я ж тільки спостерігач. І те, що я намагаюся себе зігріти цією вже давно холодною кавою, – просто блеф. Спроба штучно створити собі відчуття того затишку та любові, якими так солодко пахне від усіх цих щасливих, на перший погляд, людей. Річ же явно не у круасанах чи мініатюрній скрипці в руках у дівчинки. Річ у тім, що це викликає в мене ніжність і пов'язується з гармонією.

Боже мій, я грію себе думками про сімейне тепло інших, коли у мене найтепліше, що є, – ця склянка кави. Яка вже заholола, між іншим. Є родичі, котрі часом цікавляться моїми справами, проте насправді так нічого про мене і не знають. Не хочуть знати, бо мають власну модель того, яким би мало бути мое ідеальне життя. А коли я попросила маму нарешті

вже прийняти і полюбити мене такою, яка я є, вона заявила, що я – невдячна егоїстка, котра думає лише про себе. Нехай. Мені ж із дитинства прищепили, що материнська любов означає постійно вишукувати, що в твого чада не так, вказувати йому на це і всяко виправляти. І ще треба його годувати, поправляти комірці, заплітати кіски та водити на сольфеджіо. Так проявляти любов. Але тепер, озираячись, я розумію, що хотіла від батьків трохи іншого. Уваги. Присутності. Мінімальної цікавості до того, що я відчуваю, про що мрію і чи хочеться мені грати на піаніно.

Видається, що мені весь світ щось винен, правда? Та ні, насправді я від нього багато не вимагаю. Всього лише людину, хоча б одну, якій я буду небайдужа. Яка питиме зі мною ту каву і їстиме ті круасани. Котра прийде до мене просто так. І всміхнеться просто так. Обійме та притулить до грудей. Теж просто так.

Мені шалено бракує тепла. Те, що я сиджу на дитячих майданчиках, усміхаюся незнайомим дітям і милуюся чужими родинами, явно про це волає. Якщо ще кілька років тому була твердо впевненою, що можу й хочу жити одна, ніким себе не обтяжуючи, то зараз це видається суцільним безглуздям. А сенс тоді жити? Блукати оце вулицями та їсти чуже щастя? Паразитувати на чийсь сімейній гармонії? Пробачте, але тут уже пахне якимись вампірськими штучками. Хай навіть тим людям оце моє пиття і не шкодить, але воно насамперед шкодить мені. Бо того напою надовго не вистачає, а коли знову настає спрага, то хочеться вити від безвиході.

Чому я так гальмую у словах, думках, ідеях? Ця пекуча нестача тепла зробила мене якоюсь лялькою. Звідки така амнезія? Думаю, просто мій організм спить. Так він намагається захиститися. Бо як тільки я прокинуся й усвідомлю, що насправді відбувається зі мною і моїм життям, то, як мінімум, вилізу на дев'ятиповерхівку. А там уже все просто. Мені ще нема й двадцяти, а такі думки виникали вже енну кількість разів. А далі що? Так прожити до старості навряд чи комусь удається. Людина зривається раніше чи пізніше. А я навіть не знаю, як мені зірватися. Емоції сплять. Мозок дрімає. Зате ніжність до світу розпирає. І нема на кого її витратити.

Р. С. Йой, патетики знову як меду в бочці. Ну куди ж, щоб я – і без неї! Треба ще якось патетично закінчити, щоб усе остаточно заграло похмурими суїцидальними настроями. Закінчу так: дев'ятиповерхівки нікуди не подінуться. Встигнути завжди можна.

1 грудня 2011 року

Учора сталася дивна пригода. Пітер, головний редактор нашої газети, закидав мене есемесками із пропозицією зустрітися. До того ж не в офісі за кавою, а після роботи – за кухлем пива. Повідомлень одинадцять із купою смайликів. Мозок миттю підготував із десятків варіантів, що йому від мене потрібно. Найімовірніше, він просто хоче похвалити за хорошу роботу. У нас не кожен може грамотно писати англійською та домовлятися про інтерв'ю з такою швидкістю.